

Magi. Karen Blixens fantastiske fortællinger i en interaktiv installation på Rungstedlund.

Et drømmesyn

Af SUSANNE FABRICIUS

FOR at par år siden havde Karen Blixen-museet en glimrende udstilling af omslag og illustrationer til den store forfatters værk, ifølge sagens natur alle på papir. Karen Blixen forbandt selv forskellige livssyn med billeder i to dimensioner og skulpturer i tre. Jeg ved ikke, om der nogensinde er blevet lavet skulpturer over hendes fortællinger, men kunsten stiger, og i år har museet taget et skridt fra flade billeder hen over skulpturen til en af nutidens foretrukne udtryksformer, installationen, her af design-bureauet Diffus, under titlen *En fantastisk Fortælling*.

En stor hvid bog ligger på et podie, i sig selv en slags skulptur, men på siderne er der billeder som i en illustreret udgave, her af *Drømmerne*, en af de mest fantastiske af *Syv fantastiske Fortællinger*. Et filmværk er også fladt; i *En fantastisk Fortælling* bevæger billederne sig hen over siderne som drømmesyner i sort-hvid, og installationen er interaktiv på to måder. Der kan bladres i den, og man kan selv sætte bevægelserne på siderne i gang ved at føre armen hen over dem.

Bogen rummer seks opslag under overskrifterne: Historiefortælleren, Historiens sted, Naturen, Kærlighedens dobbelthed, Maskeraden, Afslutningen, alle illustreret tematisk, visuelt med lysende ord og vignetter, auditivt med Joen Billes oplæsning af

I den nye installation på Karen Blixen museet af fortællingen *Drømmerne* kan publikum med en håndbevægelse selv få fuglene til at lette. Det er magi.

velvalgte citater og knitrende, klingrende, rungende lyd/musikunderlægning, som skifter i tempo og intensitet alt efter tema. De billeder, der viser sig, er alle relaterede til teksten, men deres tilsynekomst er underka-

stet et tilfældighedsprincip, randomiserede, hvilket svarer til fortællingens og hele forfatterens spil mellem uforudsigelighed eller forudbestemmelse. Skyer og måner er gennemgående, som de også er det i teksten. Den

mest effektfulde illustration er fugle i et klassisk grid, der ledsager Naturen. De kan bringes til at lette med en håndbevægelse, som i virkeligheden, men alligevel ikke. Det er magi.

Man ledes op ad trappen til Bogans-salen af en skov af nedhængende hvide bannere i et fint hvidt gazelignende stof. De fortsætter i en gulnet belysning ind i det teltagtige loftsrum og leder en hen til bogen. Hvid er siden 1960'erne brugt med stor finesse af minimalister som Sol Le Witt og Robert Rymann og installationen benytter ligeledes en række håndgreb, som er blevet gængse i samme periodes konceptkunst. Installationen prætender ifølge Diffus ikke at være kunst. Jeg ved ikke, hvad man så skal kalde den, og det er vel også underordnet. Den er, så vidt jeg ved, et ikke før set eksperiment og en teknologisk *tour de force*. Helheden er suggererende og stemningsfuld. Den svarer ikke til min vision af teksten, men det er altid interessant at blive indviet i andres, når de er kvalificerede og smukke som denne.

Design-bureauet består af kunsthistorikeren Hanne-Louise Johannesen og arkitekten Michel Guigliemi. Musik og lyd: Kristian Mondrup Nielsen, Teknik: Henrik Øvad, Tekstildesign: Thea Grastrup-Hansen, Flashdesign: Sebastian Ronde-Thielke, Oplæsning: Joen Bille. Karen Blixen Museet, til 9. nov. www.karen-blixen.dk